

«Στη χθεσινή [1^η Ιουλίου] δημόσια τοποθέτησή του, ο κ. Τσίπρας διαφοροποιήθηκε σε σχέση με πρόσφατες δηλώσεις του κι ετόνισε ότι, ανεξαρτήτως αποτελέσματος, “προσωπικά αναλαμβάνω την ευθύνη της άμεσης λύσης αμέσως μετά τη δημοκρατική διαδικασία...”.

» Κοινοβουλευτικό στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ, στενός συνεργάτης του πρωθυπουργού, περιέγραψε χθες σε συζήτηση με δημοσιογράφους πώς σκοπεύει να κινηθεί ο κ. Τσίπρας εάν το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος είναι “Ναι”. Όπως είπε, ο πρωθυπουργός θα πάει στις Βρυξέλλες και θα ενημερώσει τους εταίρους ότι ο λαός αποφάσισε να δεχθεί τη συμφωνία που είχε προταθεί από τους θεσμούς, διερευνώντας το ενδεχόμενο να πάρει μία βελτιωμένη εκδοχή της. Στην ερώτηση “πώς η κυβέρνηση θα εφαρμόσει μια συμφωνία η οποία δεν την εκφράζει”, το ίδιο στέλεχος απάντησε αφοπλιστικά, κυνικά, ότι “δεν σκοπεύει να την εφαρμόσει”. Διευκρίνισε ότι η κυβέρνηση δεν θα ψηφίσει εφαρμοστικούς νόμους και δεν θα υλοποιήσει τα μέτρα της συμφωνίας, καθώς σε αυτήν την περίπτωση είναι αποφασισμένη να πάει σε εκλογές το φθινόπωρο». (Το εκτενές απόσπασμα είναι από ρεπορτάζ της Δώρας Αντωνίου στην ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ της 2ας Ιουλίου.)

Το βράδυ του δημοψηφίσματος ο κ. Τσίπρας ξεκαθάρισε ότι η εντολή του λαού δεν είναι για ρήξη, αλλά εντολή ενίσχυσης της διαπραγματευτικής δύναμης για επίτευξη συμφωνίας. Το ΟΧΙ, δηλαδή, είναι ένα ισχυρό ΝΑΙ. Οπότε, λέω, ισχύει η δήλωση του στενού συνεργάτη του πρωθυπουργού, ότι δεν θα εφαρμόσει τη συμφωνία. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός, επί πέντε παρά κάτι μήνες, μας διαβεβαίωνε πως από ώρα σε ώρα επίκειται η υπογραφή της έντιμης συμβιβαστικής συμφωνίας. Ως που πριν από τρεις εβδομάδες, την 16^η Ιουνίου, μας ανακοίνωσε, χαμογελαστός όπως πάντα και αυτάρκης, ότι «τώρα αρχίζει η πραγματική διαπραγμάτευση». Υπερτετράμηνη πρωθυπουργική ψευδολογία. Χωρίς ίχνος αιδημοσύνης. Η επικράτηση της πλήρους απαξίωσης όλων των στοιχείων, τα οποία συνιστούν την έννοια της “αστικής φιλελεύθερης δημοκρατίας”. Αυτός είναι ο κόσμος του ΣΗΜΕΡΑ.

Του ΧΤΕΣ: «Η δεύτερη προσωπική ανάμνηση που θέλω να αναφέρω σήμερα πηγαίνει ακόμα πιο πίσω, πενήντα χρόνια. Το 1957 είχε συγκληθεί σύνοδος κορυφής του ΝΑΤΟ, που ήταν τότε εγκατεστημένο στο Παρίσι στο Palais de Chaillot. Το θέμα που κυρίως μας αφορούσε τότε ήταν, αν θα δεχόμαστε ή όχι την εγκατάσταση κάποιου είδους πυραύλων που ήθελαν οι Αμερικανοί. Εμείς για κάποιους λόγους είχαμε αντιρρήσεις. Ήταν κάπως δύσκολη η θέση μας. Στις συσκέψεις που προηγήθηκαν εδώ άκουγα μερικά κυβερνητικά στελέχη (ας μην αναφέρω ονόματα) να συμβουλεύουν τον Καραμανλή να πούμε μεν το ΝΑΙ, αλλά στην ουσία να εννοούμε ΟΧΙ, να διατυπώσουμε έτσι την αποδοχή μας που να μας επιτρέπει να μην την τηρήσουμε, και άλλες παρόμοιες υπεκφυγές. Ο Καραμανλής άκουγε. Δεν μιλούσε.

» Φτάνουμε στο Παρίσι. Αρχίζει η συνεδρίαση. Θέματα ρουτίνας στην αρχή. Ο Καραμανλής, φορτωμένος με το δικό μας πρόβλημα, δεν έχει διάθεση να παρακολουθεί, σηκώνεται να βγει από την αίθουσα. Περνώντας από τα πίσω καθίσματα όπου καθόμουν και εγώ μου λέει: “Πάμε να περπατήσουμε”. Βγαίνοντας στον αχανή προθάλαμο, τη λεγόμενη Salle des

Pas Perdis. Περπατάμε πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, πάνω-κάτω. Αμίλητος ο Καραμανλής. Αμίλητος και εγώ φυσικά. Και σε κάποια στιγμή μου λέει: “Ξέρεις, Θεοδωρόπουλε, δεν θα τα πω έτσι που μου τα λέγανε”. “Γιατί, κύριε Πρόεδρε;”. “Γιατί δεν είναι τίμιο”. Μεγάλη κουβέντα!

» Ξαναμπαίνουμε στην αίθουσα. Έρχεται το θέμα μας προς συζήτηση και ο Καραμανλής εκθέτει με λίγα και σαφή λόγια τους λόγους για τους οποίους δεν μπορούσαμε τότε να δεχθούμε τους πυραύλους. Αυτή η ευθύτητα του λόγου του όχι μόνο αποδείχθηκε σωστή, όχι μόνο εκτιμήθηκε σοβαρά, από τους φίλους και συμμάχους μας, αλλά εδραίωσε κατά κάποιον τρόπο και τη διεθνή του παρουσία».

Είναι απόσπασμα από εισήγηση ενός διακεκριμένου διπλωμάτη, του Βύρωνος Θεοδωρόπουλου (1920-2010) σε διεθνές επιστημονικό συνέδριο (5-9 Ιουνίου 2007). Δημοσιεύεται στα πρακτικά του, με θέμα Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΣΤΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟ ΑΙΩΝΑ, ως άνω συνεδρίου (σελ. 565, Δεύτερος τόμος, εκδ. ΙΔΡΥΜΑ “ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ”).

Δύο αταίραστοι μεταξύ τους κόσμοι. Ανατολή και Δύση. Κισμέτ έναντι Διαφωτισμού. Με λίγον (ή και πολύν) Άρη Βελουχιώτη στο γραφείο του υπουργού Χρήστου Σπίρτζη, φαντάζομαι δε και σε άλλα υπουργικά γραφεία. Διαπάλη υπαρξιακής σημασίας για τον ελληνικό λαό. Ξέρω πως είναι φυσικό πολλοί να ενοχληθούν από την αντιπαράθεση. Αυτό ισχύει για όσους θα θεωρήσουν ότι η αντιπαράθεση γίνεται μεταξύ δύο προσώπων· μάλλον μεταξύ μιας μεγάλης πολιτικής προσωπικότητας, ενός αναγνωρισμένου πανελληνίως και διεθνώς statesman, και ενός μηδέποτε ανδρωθέντος απαίδευτου σαραντάρη. Η αντιπαράθεση, στη σκέψη μου, γίνεται μεταξύ δύο κοινωνιών. Μεταξύ των αξιών που εκφράζουν δια των εκλεγμένων ηγετών τους: (α) η κοινωνία των δεκαετιών 1930 έως και 1960 (έως την 21 Απριλίου 1967) και (β) η κοινωνία της απριλιανής δικτατορίας και της λεγόμενης μεταπολιτεύσεως (υπάρχει σύνδεση).

Έτσι η παρακμή και κατάρπωση της ελληνικής κοινωνίας παίρνει πλέον τη μορφή τραγωδίας. Έχουν γίνει αντικείμενο, ιδιαίτερος τους τελευταίους μήνες, εντονώτατου παγκόσμιου ενδιαφέροντος και αγωνίας πολλές πλευρές – η οικονομική, η ευρωπαϊκή, η διεθνής, η γεωπολιτική -- της τραγωδίας. Θα υπάρξει κάθαρση; Ενώ μία άλλη όψη της τραγωδίας είναι οι καταστροφικές πολιτικές αποφάσεις της κυβερνήσεως των συριζανέλων ακόμα και σε τομείς εκτός των ενδιαφερόντων των δανειστών μας. Ένα θεμελιακό πρόβλημα της Ελλάδος σήμερα είναι το εκπαιδευτικό. Η Παιδεία. Και εκεί τα πράγματα παίρνουν (με μπαλτά και με χασάπη) μορφή χειρότερη και από το δημοσιονομικό-οικονομικό.

Όσοι θα έχουν την αγαθή διάθεση να διαβάσουν ως εδώ, θα αντελήφθησαν ότι επιχειρώ να εκφράσω μια προειδοποίηση με μία, κατά πάσαν πιθανότητα, μη ακουόμενη φωνή. Με την ισχνή ελπίδα ότι ο Αλέξης Τσίπρας, ως πρωθυπουργός, ως πρόεδρος της κυβερνήσεως, θα αναλογιστεί τις συνέπειες και επιπτώσεις των αποφάσεών του στη μοίρα πάνω από δέκα εκατομμυρίων ψυχών.

9 Ιουλίου 2015

